

[Lorentzen.]

drejet så hårdt, at det må være det høje tings opgave at søge at begrænse udgifterne mest muligt og sørge for, at staten ikke påtager sig opgaver, som ikke er strengt nødvendige. For hvad sker der, hver gang vi vedtager en ny skattelov? Ja, det kan der være mange meninger om, men personlig har jeg den opfattelse, at store skatter reelt medfører et øget forbrug, fordi folk siger: når vi skal af med så meget til staten og kommunen, vil vi minsandten ikke spare, så er vi flottere i vore dispositioner. Dernæst er der ingen tvivl om, at forøgede skatter bundfælder sig i omkostningsniveauet og derved i virkeligheden kommer til at skade os alle. Heroverfor siger regeringspartierne naturligvis, at der ikke i øjeblikket er tale om en forøget skatteudskrivning, for man skal bruge denne skat til at nedsætte de personlige kommuneskatter med. Ja, nu er jeg selv gammel kommunalmand, og jeg har ikke alt for stor tiltro til, at denne tankegang holder stik. Jeg tror, at man i kommunerne vil sige omtrent som så: hvordan nu med ligningsprocenten og skatteprocenten — ja, dem behøver vi ikke at afvige så forfærdelig meget fra, vi lader bare det andet gå i kommunekassen eller gå til andre formål.

Jeg kunne godt drage paralleller hertil. Jeg kunne f. eks. nævne det fælleskommunale refusionsforbund, som vi havde i sin tid. Det virkede sådan, at kommunerne satte udgifterne op for ikke at komme til at svare bidrag til refusionsforbundet. På lignende måde med den mellemkommunale refusion. Var der, dengang den blev indført, ret mange kommuner i kongeriget Danmark, der satte deres udskrivningsbeløb ned med det beløb, de fik i mellemkommunal refusion? Nej og atter nej. Heller ikke den kommune, jeg dengang havde den ære at stå i spidsen for, fulgte helt denne vej.

Disse erfaringer gennem et forholdsvist langt liv svækker hos mig troen på, at de personlige skatter til kommunerne vil gå ned, i hvert fald med betragtelige beløb. Sognekommunerne vil jo i hvert fald ikke få nogen ekstra forhøjelse af ejendomsskatterne — de er i øvrigt også høje nok i forvejen — men de får forøgede udgifter til huslejetilskud til børnerige familier,

selv om der nu i sidste øjeblik er kommet et ændringsforslag, foranlediget af Københavns kommune. Ja, jeg tør ikke helt røbe det, men jeg har på fornemmelsen, at den højtærede boligminister, som jo er en meget dygtig og forstandig mand, trods alt ikke kan lade være at lytte, når Københavns kommune kommer, og derfor har man ændret den pågældende bestemmelse, så at staten nu skal bære en tredjedel. Men selv under hensyn hertil må man regne med, at sognekommunerne kommer til at bære en forøget udgift som følge af huslejetilskud til børnerige familier og som følge af de nye refusionsregler. Man har regnet ud, at Gentofte kommune vistnok vil komme til at bære hovedparten; sådan står der i bemærkningerne til lovforslaget. Man siger — vel nok med nogen ret — at Gentofte kommune er en velhavende kommune, så det kan den nok bære; men det er alligevel et spørgsmål, om det er konsekvent.

Men nu kommer vi til det for mig at se meget ubehagelige ved lejelovsforslaget. Hvad er tanken med dette lovforslag? Tanken er, at det skal virke som en regulator. Rent bortset fra at jeg tror, det er et buk for den højtærede indenrigsminister og måske også for den højtærede fiskeriminister — jeg ved ikke, hvem af de herrer det er, man bukker for — synes jeg, at dette lovforslag stort set er uegnet til at være regulator for huslejeniveauet. Man vil gennem lovforslagets bestemmelser hæve en del af huslejeniveauet, for at de forskellige huslejeniveauer kan nå hinanden. Vi erkender det rigtige i denne tankegang, som i øvrigt også anerkendes fra alle sider undtagen måske lige af nogle enkelte lejerorganisationer. Tankegangen er rigtig, men er det nu en konstant faktor? Er det sådan, at man kan sige: anvender vi denne faktor, vil vi nå til en huslejestigning af den og den størrelse?

Jeg må sige, at da der blev stillet spørgsmål til den højtærede indenrigsminister i udvalget, naturligvis på oppositionens foranledning, fik vi et materiale, der viser, at vor tvivl om, hvorvidt lovforslaget kunne egne sig til at være regulator, var berettiget. I de bemærkninger, der ledsager de oplysninger, udvalget fik indhentet, siger den højtærede indenrigsminister: stort set kan